

Het jaarverhaal
Vughterstede
2020:
dichtbij
&
betrokken!

Als we vooraf wisten wat er zou gaan gebeuren... 2020 is ons overkomen. Corona heeft veel veroorzaakt, in de war geschopt en angst en spanning gecreëerd. Maar het heeft ons ook dichter bij elkaar gebracht. Het gevoel van saamhorigheid was groot.

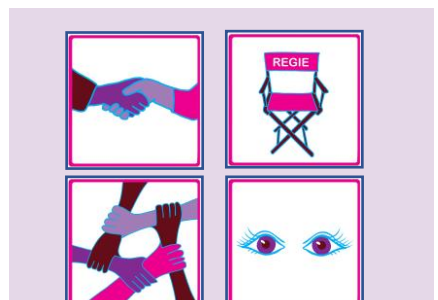
Het heeft ons geleerd wat echt belangrijk is in het leven, in ons leven en in het leven van onze ouderen.

Veel plannen die we hadden, zijn niet gerealiseerd, maar des te meer hebben we oog voor elkaar gekregen.

Ik ben enorm trots op de samenwerking die ik heb gezien en onderdeel van heb mogen uitmaken. We stonden er samen voor en we hebben het samen gered. We hielden ons hoofd koel en ons hart warm. En dat willen we jullie laten zien met dit jaarverhaal.

Een jaarverhaal vol ervaringen, verhalen en foto's. Misschien geen standaardverhaal, maar wel óns verhaal!

Peggy van der Koelen,
bestuurder Vughterstede

Onze kernwaarden: we hebben oog voor elkaar, we maken het verschil samen, we maken afspraken en zijn daarop aan te spreken en we laten ruimte voor eigen regie, kregen in coronatijd nog meer betekenis.

Creatieve oplossingen

Helaas gooiden strengere coronamaatregelen al snel roet in het eten en is het voor bewoners niet meer mogelijk om deel te nemen aan binnenactiviteiten. Maar een creatieve oplossing was snel gevonden.

Vanaf eind maart 2020 en gedurende de zomermaanden genoten bewoners van de muzikale optredens in de binnentuinen. Troubadours, zangers en bands traden wekelijks op. Dit bracht voor de bewoners een hoop gezelligheid. Een kopje koffie erbij. En er werd genoten. Vanaf het terras of het balkon en achter het raam werd geluisterd, gekeken, meegezongen, geswingd en gedanst. Een rollator of rolstoel was daarbij geen belemmering. Ook werden verzoeknummers ingediend. "De zon gaat schijnen", een hoopvol lied in deze moeilijke tijd!

Met bewoners en externe cliënten hielden we contact door het uitgeven van het magazine "Hart onder de riem" en het sturen van berichten en presentjes. Vrijwilligers, mantelzorgers en collega's ontvingen cadeaukaarten in hun brievenbus.

De nieuwjaarsborrel in januari ging nog door...

'Wat mij opviel, was hoe snel medewerkers anticipeerden op de noodzakelijke veranderingen; schouders eronder en doorgaan! Ook mooi hoe meerdere mensen gewerkt hebben op andere afdelingen of disciplines.

Samen tegen corona, zo voelde het voor mij! Iedereen had wat voor elkaar over en dat lijkt me de juiste instelling om door te gaan en vol te houden in deze moeilijke tijden.'

Carine van Ewijk,
welzijn

Creatieve oplossingen

Ook voor het vieren van Pasen, Sinterklaas en Kerstmis werden nieuwe wegen gevonden. De pakketten van de RIKI-stichting en het Nationaal Ouderenfonds en andere cadeautjes werden op 1,5 meter uitgedeeld.

Met bewoners werden activiteiten gedaan, individueel of in kleine groepjes. Bewegingsoefeningen werden voortaan buiten uitgevoerd. De warme maaltijd nuttigen in het restaurant mocht niet meer, maar als er wat versoepeling in de corona-regeling kwam, werd daar snel op ingespeeld. Zo ook voor het koffie drinken en andere activiteiten, zoals samen muziek maken met Samen aan de slag. Met hulp van familieleden en anderen werd de binnentuin van verpleegafdeling Mariënhof op de schop genomen.

Helaas konden activiteiten, zoals (W)etenstijd, het Geheugencafé en de open dag niet doorgaan. Ook de Wijkpuntfuncties werden stopgezet.

De verjaardag van bewoonster mevrouw Coerts die honderd jaar werd, kon met wat aanpassingen toch gevierd worden. Mandy Obsteter, verzorgende en EVV'er, was haar tot steun. Familieleden organiseerden een klein feestje in de binnentuin en de jarige werd door een zangeres toegezongen. De jarige beleefde alles vanaf een veilige afstand binnen in het restaurant mee.

'Van onschatbare waarde! Mandy echt waar en nogmaals... zooo bedankt. Je bent geweldig en dat kan niet genoeg gezegd: je helpt ons door de moeilijke tijd... Zorg goed voor jezelf.'

Marlies Coerts

Martijn van den Berk vertelt...

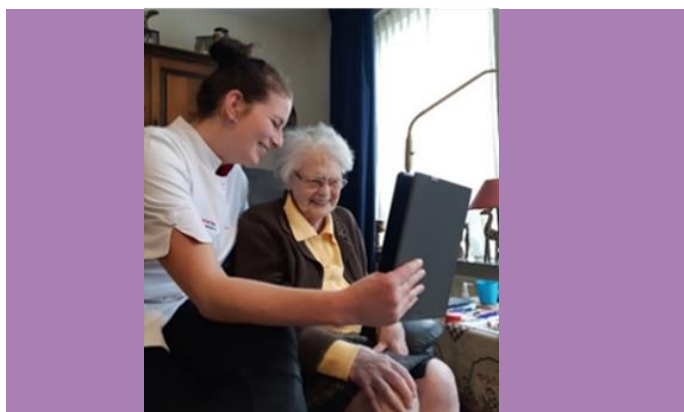

'Mij is het morele dilemma het meest bijgebleven: we laten geen bezoek toe, maar wie zijn wij als organisatie, als overheid, om te zeggen dat mensen geen bezoek mogen ontvangen? Bewoners gaven aan liever te overlijden aan corona dan geen bezoek te ontvangen. 'Gelukkig hoefden we niet zelf te besluiten om de deuren te sluiten.' Martijn van den Berk, manager zorg Huize Elisabeth, vertelt over hoe hij de coronaperiode beleeft.

'Gelukkig hoefden we niet zelf te besluiten de deuren te sluiten'

In mei werden de maatregelen verruimd. Bewoners mochten weer in het restaurant, maar geen bezoek ontvangen. Vughterstedde vond de regels te rigide en koos voor een ruimere bezoeksregeling: de vaste bezoeker en een extra bezoeker mochten vaker komen.

'Hen binnenlaten was spannend. Als leidinggevende zorg je voor een gezonde werkomgeving. Het handhaven van de 1,5 meter en mensen daarop aanspreken, geen praatje houden op de gang. 95% snapt de maatregelen en respecteert het besluit.'

Samen

Samen hebben we onze schouders eronder gezet om de goede zorg te geven aan onze bewoners. De kwaliteitsverpleegkundigen hebben daarbij een grote rol gespeeld. Door het inspelen op de ontwikkelingen, het aanpassen van protocollen en het uitvoeren van de gemaakte afspraken op de werkvloer, het opvolgen van de adviezen om besmettingen tussen afdelingen te voorkomen, hebben we de coronagolf kunnen beheersen.

Communicatie met updates van de stand van zaken naar contactpersonen en medewerkers was en is van groot belang. Ook is er meer gebruik gemaakt van het cliëntzorgsysteem Caren. Steeds meer contactpersonen maakten daar gebruik van. Zij kunnen daarmee het zorgdossier van hun naaste inzien en contact onderhouden met de eerst verantwoordelijke verzorgende.

Saamhorigheid

‘De maatregelen gaan het personeel niet in de koude kleren zitten’, vertelt Martijn. Het personeel is bezorgd en bang om het virus naar binnen te brengen. Daarom is iedereen heel alert op klachten en sociale contacten blijven beperkt. Maar de afgelopen periode heeft ook wat positiefs gebracht. ‘Collega’s zijn elkaar meer gaan aanspreken en dat werd ook van elkaar geaccepteerd. Er was veel saamhorigheid. Er leefde het gevoel van “dat varkentje zullen we wel eens effe wassen”. Dat eiste ook zijn tol: vermoeidheid, uitval van collega’s en invallen voor elkaar. Het was en is hard werken, en dat in een warm pak.’

In Huize Elisabeth bleven de besmettingen onder bewoners en personeel lang uit. Op de verpleegafdeling zijn geen besmettingen geweest. In december werd de verzorgingsafdeling getroffen. De haard werd snel achterhaald. Het staat nog op het netvlies van Martijn: ‘Ik zie nog de aanblik voor me van alle rode plastic zakken die op de besmette afdeling bij de deuren stonden. Dat betekende ook net zoveel zieke bewoners.’

Vragen

Begin januari is de cohort van de besmette afdeling opgeheven. Het zorgt voor tal van vragen. Hoe gaan we zorgen dat we overeind blijven? Hoe houd je grip op de situatie? Wat heb je nodig om het vol te houden? Wat is er gebeurd en wat doen we de volgende keer beter? Iedereen is moe. ‘Tijdens een uitbraak val je in een survivalstand. Er is dan geen ruimte om elkaar te spreken. We kunnen een volgende keer alleen maar goed voorbereid zijn. Snel anticiperen op wat er gebeurt. Personeel beschermd aan de slag laten gaan en vooral ook op de menselijke kant zitten.’

Gelukkig

Ondanks alles kunnen de coronaproblemen Martijn van den Berk niet uit het veld slaan. ‘We zijn bezig met een cultuuromslag. Meer regels in het team, meer zeggenschap op het eigen werk. Het is als het bouwen van een huis. Het fundament moet goed zijn om kwaliteit te kunnen leveren. Een professioneel team dat je los kunt laten. Als je mensen laat doen waar ze goed in zijn, op basis van gelijkwaardigheid, en je dat als organisatie faciliteert, dan krijg je een goed team. Hier houd ik mij op dit moment mee bezig. Een omslag vergt tijd, maar voor mij is het glas altijd halfvol en samen gaan we er komen. Dat maakt mij gelukkig in mijn werk.’

‘Voor mij is het glas altijd halfvol en samen gaan we er komen’

'Probeer er elke dag het beste van te maken!'

'Mijn levensmotto is: probeer er elke dag het beste van te maken. Je weet nooit wanneer het je laatste dag is; zelfs niet op mijn leeftijd! Zo kwam ik deze heftige periode door, zowel privé, als op de werkvloer. Met de bewoners en onze vrijwilligers belde ik regelmatig. En met degenen die erg eenzaam waren, belde ik vaker.

Ook heb ik in de "aanleun" bij bewoners aangebeld en even een praatje gemaakt vanuit de gang; juist bij diegenen, die dat echt nodig hadden. Verder verwerende ik de bewoners en het personeel extra met wat lekkers. Bood ik een luisterend oor. Want iedereen wil zijn of haar verhaal kwijt, of dat nu positief of negatief is. En als het nodig was, pakte ik een hand vast of gaf ik een aai over het gezicht. En helpen waar je helpen kunt, op welke manier dan ook!'

Chantal van Leeuwen,
restaurant

'Ik vond het vreselijk om de bewoners ziek te zien. Doorgaans vrolijk en grappend, en nu ziek, bedroefd en eenzaam. Het was mooi om te zien dat de verschillende afdelingen binnen Vughterstede, samen als één groot team, corona te lijf gingen. Iedereen hielp elkaar en de bewoners.'

Angelique Rutten, restaurant

'Ik vond coronatijd heftig en zwaar. Ik was bang om mijn man en mijn kinderen te besmetten, ook al hielden we ons aan de regels. Vooral de tweede keer. De besmettingen bleven maar oplopen bij onze bewoners en collega's. Ik was verdrietig en angstig. Dat vond ik heel erg om mee te maken. Al die onzekerheid voor ons allemaal vond en vind ik nog steeds erg moeilijk.'

Wilma van der Bruggen, restaurant

'Verschillende afdelingen binnen Vughterstede gaan samen als een groot team corona te lijf'

'Door de coronatijd ben ik emotioneler geworden. Vooral door het overlijden van bewoners/cliënten waar je een goede band mee had. En ja, natuurlijk ook door het overlijden van anderen. Sommige bewoners hadden het moeilijk met het wegvallen van hun koffiedrink-maatjes. Ze hadden het moeilijk met de eenzaamheid en begrepen niet wat er allemaal aan de hand was. Het maakte mij blij om met ze te praten, zodat ze hun verhaal kwijt konden. Daarna konden we dan weer een beetje dollen, een grapje maken, een muziekje draaien en wat lekkers eten...'

Marlene van Grinsven, restaurant

'Wat mij het meest is bijgebleven, is dat het personeel het zo eens was met elkaar en ook lief voor elkaar. Dat vond ik heel bijzonder.'

Mariëtte van Berkel,
restaurant

'De besmettingen van bewoners en collega's hakten er bij mij heel erg in. Ik was toen zelf ook ziek, corona! Heel veel emoties en angsten over mijn man en moeder die ik mogelijk ook besmet zou kunnen hebben. Ik was erg bedroefd bij de eerste meldingen van overlijden van bewoners. Ik heb toen ook erg gehuild. Ook zoveel zieke collega's, je wilt graag weten hoe het met iedereen gaat. Ik heb daar geen fijne herinnering aan. Ik kan er nog emotioneel van worden.'

Harriet Kromodikoro,
restaurant

Vughterstede
Hart voor goede zorg

Wij hebben oog voor elkaar

Of het nu gaat om een luisterend oor, een glimlach, een kus, een knuffel, een dansje; niets is voor ons te veel.

Wij staan klaar voor onze bewoners, familie en andere gasten. Waar de zorg stopt, vullen wij aan.

Verder geven wij iedereen een huiselijk en gastvrij gevoel. Wij doen dit met een hart voor goede zorg.

'Ik vond en vind het een belastende tijd voor ons allemaal, want we zijn er nog niet. Zieke collega's die door anderen moesten worden opvangen. Het was extra druk in de keuken, met alles. Nu de collega's van het restaurant assisteren, gaat het wel beter.

Er zijn veel mensen overleden. Wij zagen dan de namen voorbij komen; die hoeft geen na-soep meer of lactosetoeetje enzovoort. Er zijn veel nieuwe namen en bewoners gekomen. Maar we blijven positief. We komen er uiteindelijk wel weer.'

Ella Vugts, keuken

'Mijn levensmotto: luister naar je eigen gevoel, dat doet er toe. Sta voor wat je vindt, ook al strookt dat niet met al het gangbare. Er zijn altijd twee kanten aan een verhaal, oordeel pas als je die kent.'

Anita van Rooij, keuken

'Het was zeker een spannende tijd, voor iedereen, maar zeker ook toen enkele keukencollega's getroffen werden door corona. Gelukkig is iedereen hersteld.'

Anja Spierings, keuken

'Ik ben wel heel angstig geweest, maar we zijn er doorheen gekomen.'

Gonnie Lommers, keuken

'Het meest beangstigend was voor mij toen de zogenaamde ver-van-mijn-bed-show afgelopen was. Alles kwam beangstigend dichterbij door de vele besmettingen in ons huis en zelfs onder collega's. De OR-vergaderingen zijn sindsdien online. Ook checken we wekelijks in, zodat iedereen zijn zorgen aan elkaar kwijt kan.'

Jack Wolf, keuken en OR-lid

*'We blijven positief.
We komen er uiteindelijk
wel weer'*

'Wij hebben het niet zo erg gehad in de keuken. De bewoners hebben er het meeste onder geleden. Zij mochten nergens naar toe.

De keuken heeft gewoon door kunnen werken. En ik ben blij dat ik gewoon mijn baan nog heb. Er zijn veel mensen die geen werk meer hebben.'

Twan Steenbakkers, keuken

'Hart voor goede zorg betekent voor mij dat je gebruik maakt van alles wat je in je mars hebt. Dan heb je je hart op de juiste plek zitten.'

Mark Bosch, keuken

'Corona heeft ons geleerd dat de HACCP-voorschriften van het voedselveiligheidssysteem, die wij als team gewend zijn, nu goed van pas komen. Het hygiënisch werken en het inzicht hierin heeft ons geholpen om zo voorzichtig mogelijk te handelen.

Tevens hebben we geleerd om heel flexibel met de omstandigheden om te gaan. En om nog meer voor elkaar klaar te staan.

De berichtgeving vanuit de directie was erg goed geregeld, respect voor het crisisteam dat 24x7 op de brug stond en staat.'

Peter Tielemans, keuken

'We weten dat we op elkaar terug kunnen vallen in deze bijzondere moeilijke coronatijd'

'Mij is uit de coronatijd bijgebleven dat alle collega's het samen opgepakt hebben en dat iedereen er voor elkaar was. Ieder op zijn manier heeft bijgesprongen en geholpen. Dat was ontzettend fijn. Dat voelde heel goed.'

Carla Oerlemans, receptie

'Het was een spannende tijd. Ik maakte me zorgen als ik hoorde dat iemand corona had. Hoe zou het met diegene gaan? Familie had vooral in het begin een kort lontje. Je kreeg echt heel boze mensen aan de telefoon en balie.'

Door corona zijn we meer één team geworden, ook met andere collega's. Allemaal de schouders eronder; je moest dit met zijn allen doen. Samen sta je sterk. Het was fijn om waardering te krijgen van collega's, directie, familieleden etcetera.'

Met het toenemen van de besmettingen op beide locaties in december heb ik de keuze gemaakt om geen "lijfelijk" contact te hebben met mijn familie. Ik wilde het niet op mijn geweten hebben dat ze door mij iets zouden krijgen.'

Ik deed er alles aan om er voor de mensen te zijn, vooral ook omdat ze hun familie niet konden zien.'

Ingrid van der Burgt, receptie

'Het dagelijks verwerken van wijzigingen van onze bewoners en de interne coronamaatregelen vergden extra energie en tijd en gaven extra werkdruk.'

De werkzaamheden waren soms erg heftig, met name de grote toename van binnenkomende telefoontjes van familie, artsen, apotheken, GGD, mantelzorgers, toeleveranciers, bewoners uit de wijk etcetera.'

Elk telefoongesprek was belangrijk en had soms enige urgentie om de juiste persoon te willen spreken, maar niet altijd kwamen deze telefoontjes op de juiste momenten binnen; stafafdelingen werkten grotendeels vanuit huis, zorgmedewerkers waren volledig ingepakt met beschermkleding en middelen. Ook de verouderde telefooncentrale was een grote vertragende factor.'

Het was een komen en gaan van ambulances, uitvaartondernemingen en in- en uithuizingen van inventaris door familie of externe partijen van de vrijgekomen appartementen. De sluis bij de ingang werd erg druk bezocht vanwege wisselingen van schone en vuile was, boodschappen, post- en pakketdiensten etcetera.'

Een groot gemis voor ons waren de bewoners die niet meer dagelijks langs onze balie kwamen om naar het restaurant te gaan voor hun maaltijd, een activiteit, een kopje koffie of het inleveren van hun menu- en broodlijst.'

Ons team is hechter samen gaan werken omdat er ad hoc problemen snel opgelost moesten worden. We weten dat we op elkaar terug kunnen vallen in deze bijzondere moeilijke coronatijd.'

Els Popelier, receptie

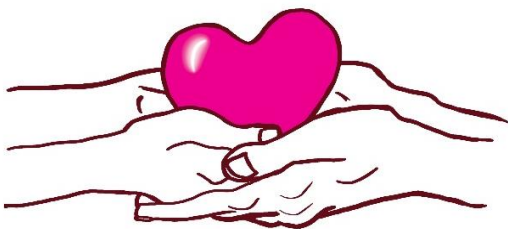

Renate Gerritsen-van der Linde vertelt...

Ook kwaliteitsverpleegkundige Renate Gerritsen beleefde 2020 als een bewogen jaar. 'Wat begon als een ver-van-mijn-bed-show, werd al snel harde realiteit. Het was zoeken naar de beste aanpak. Vanuit diverse hoeken kwam informatie die niet altijd overeenkwam. We zetten onze schouders eronder. Gingen op pad om medewerkers thuis te testen. Belden stad en land af om aan beschermende materialen te komen en regelden goede informatiestromen met ketenpartners.'

Hoe vervelend de hele situatie ook was, het leverde volgens Renate ook heel mooie momenten op. Vooral voor de afdelingen waar geen coronabesmettingen waren tijdens de eerste golf met volledige sluiting van het huis. 'Totale rust op de PG-afdeling resulteerde in bewoners die zich volledig op hun gemak voelden. Collega's gingen helpen op de cohortafdelingen. Er werden alternatieven gevonden om toch het familiecontact te behouden.' De muzikale optredens in de centrale tuin zorgden voor een welkome afleiding. 'De verpleging danste met bewoners in de binnentuin.'

Renate beseft dat de sluiting tijdens de eerste golf voor familieleden een hard gelag was. 'Ze vonden het erg moeilijk hun naaste niet te kunnen bezoeken. We hadden gelukkig de mogelijkheid om via de kleine woningtuintjes, achter glas, bezoek te laten plaatsvinden. Bewoners die bewust hun naasten misten, genoten van dit bezoek.'

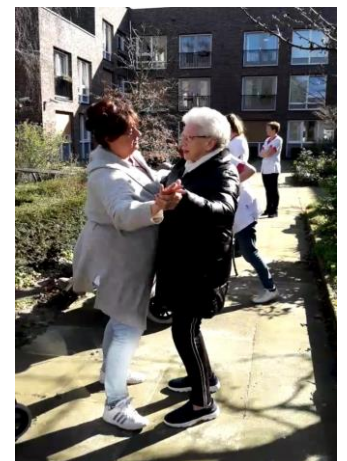

Na de zomer kwam de tweede golf. Met de ervaringen met de eerste golf waren Renate en haar collega's nu voorbereid. 'Alle medewerkers zetten zich schrap en gingen het aan. Er was frustratie, verdriet, maar ook saamhorigheid. Samen sloegen we ons er doorheen.'

Gevoelsmatig duurde de tweede golf langer dan de eerste. Het testen kwam in een stroomversnelling. 'Mede door het seizoen was het lastig een gewone verkoudheid te onderscheiden van corona. Er werd getest, getest en nog meer getest.'

'We zijn er nog niet, maar man, wat hebben we hier veel van geleerd'

Zoals vaak het geval is, zorgde deze crisis ook voor bewustzijn. Ook bij Renate en haar collega's. 'We zijn er nog niet, maar man, wat hebben we hier veel van geleerd. Iedereen is zich nog meer bewust geworden van de kwetsbaarheid van onze doelgroep, maar ook van de kracht van onze medewerkers, de liefde en steun van de familieleden.'

Medezeggenschap vanuit de cliënt

In 2020 zijn de locatieraden en de Gemeenschappelijke cliëntenraad (GCR) weer bij meer onderwerpen betrokken geweest. De GCR bracht veel adviezen uit. Ondanks dat we, door corona, op een andere manier hebben moeten werken, zijn er grote stappen gezet om zichtbaarder te zijn. En worden we steeds vaker als gesprekspartner gezien.

Door de wisseling van het voorzitterschap in 2020 zijn we ook anders gaan werken. De lijnen naar de organisatie zijn beter geformaliseerd. Samen met Vughterstede hebben we de verwachtingen over en weer dan ook vastgelegd in een nieuwe samenwerkingsovereenkomst. Hiermee geven we ook concreet invulling aan de eisen die de nieuwe Wmcz (Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen) stelt.

Frank van Geel,
voorzitter Gemeenschappelijke cliëntenraad en locatieraad Woonzorgcentrum Theresia

Ondernemingsraad

De ondernemingsraad (OR) heeft zich in 2020 druk bezig gehouden met corona. De communicatielijnen met de directie waren kort en duidelijk. We hebben met dit virus en de maatregelen nog nooit eerder te maken gehad en dan is een goede communicatie noodzakelijk. Verder hebben we gewerkt aan de adviesaanvraag over de herinrichting intramurale zorg om de kwaliteit te verhogen in verband met de complexere zorgvraag.

De thuiszorg is van drie naar vier wijkteams gegaan. De OR stond in nauw contact met de directie over de veranderingen. Enkele adviespunten vanuit de OR waren communicatie over de veranderingen naar de achterban en grotere contracten.

De OR denkt actief mee over personeelsbehoud. Een onderdeel daarvan is het roosteren. Een belangrijk punt dat veel aandacht vraagt en daarom vast op de agenda staat.

Er is een instemmingsverzoek gekomen over een nieuwe salarisinschaling voor BBL-leerlingen. De OR heeft hiermee ingestemd. De leerlingen hebben hier positief op gereageerd.

Fien Soetekouw,
voorzitter ondernemingsraad

Raad van toezicht

Als ik zorg nodig heb van professionals, wat maakt zorg voor mij dan goede zorg? Het antwoord is eenvoudig: zorg is goed als deze aansluit op wat ik nodig heb.

Goede zorg is per definitie ook verantwoorde zorg, verantwoord in de zin van veilig en zoveel mogelijk evidence based. Ik ga ervan uit dat Vughterstede zulk een zorg levert.

Emile Blomjous,
voorzitter raad van toezicht

Mantelzorgpluim

Op de Dag van de Mantelzorg ontvingen de mantelzorgers van onze bewoners een attentie als blijk van waardering en dank voor hun bijzondere zorg. In samenwerking met Welzijn Vught, WegWijs+ en wethouder Saskia Heijboer werden mantelzorgers in de gemeente Vught verrast met de Mantelzorgpluim.

‘Voor vragen konden mantelzorgers laagdrempelig terecht bij de medewerker ondersteuning mantelzorg. Een gepaste actie werd gezocht bij de ondersteuningsvraag: verwijzing naar de huisarts, Wmo, uitleg over cursussen, het Geheugencafé, ontmoetingsuren, de lotgenotengroep of er werd naar een vrijwilliger gezocht ter ontlasting van de mantelzorgers.

Na een korte kennismaking voelden mantelzorgers zich snel gehoord en geholpen. Soms was alleen een luisterend oor voldoende. Veel contacten verliepen telefonisch of per e-mail.

Er is een start gemaakt met de inventarisatie voor het keurmerk Mantelzorgvriendelijke werkgever voor Vughterstede.’

Marianne van Boxtel,
coördinator ondersteuning mantelzorg en
bruggenbouwer project Bij MaxX

Blijven bewegen

Bewegen is goed voor het lichaam en geest. Om onze bewoners in coronatijd aan te zetten om te blijven bewegen, organiseerde bewegingsagoog Tom Jacobs in de tuinen van Elisabeth en Theresia beweegoefeningen. De lokale omroep Avulo TV vond dit een goed initiatief. En al snel werden de beweegoefeningen dagelijks uitgezonden. Ook werden de eerste drie beweegroutes in Vught in gebruik genomen. Zo weet hij onze bewoners én andere inwoners van Vught aan te zetten tot meer bewegen.

‘Ik ben blij dat we ondanks de coronapandemie de beweegroutes konden realiseren. Ook het zien van dertig ouderen die op hun balkonnetje meededen met de wekelijkse beweegoefeningen, was echt een lichtpuntje. De dankbaarheid en de veerkracht van bewoners is me erg bijgebleven.

Corona heeft me geleerd dat niet alles maakbaar is. Dat je soms gewoon mee moet in de nieuwe realiteit. Er gebeuren soms dingen waar je geen invloed op hebt. Er kwamen berichten over besmettingen van bewoners en collega’s. Dat gaf aan dat het niet goed ging. Storend, en in mijn ogen onbegrijpelijk, vond ik het als maatregelen niet opgevolgd en gehandhaafd werden.

Hart voor goede zorg betekent voor mij dat je niet alleen doet wat voor jou goed voelt, maar dat je doet wat goed is voor de cliënt. Dat je bereid bent om je eigen normen en waarden en gedachten weg te cijferen ten behoeve van de cliënt. Dat je aansluit bij wat de cliënt wil, kan en leuk vindt.’

Tom Jacobs, bewegingsagoog

Jozien Verkuylen vertelt...

Het verdriet dat ze om zich heen zag, heeft grote indruk gemaakt op Jozien Verkuylen, zorgmakelaar welzijn. 'Het moment van de sluiting; geen bezoek ontvangen en de verdrietige ontmoetingen achter glas. Dat is mij het meest bijgebleven. De grijze onverzorgde en ongekapte hoofden, die ik bekeek tijdens een muziekactiviteit buiten, symboliseerden de eenzaamheid en verdriet.'

Jozien beleeft de coronaperiode als een tijd die iedereen met beide benen op de grond zet. 'Corona leert nederigheid, tevredenheid en saamhorigheid, voor mij.' Het is ook een tijd waarin collega's elkaar weten te vinden. 'De hele periode had ik een heel goed en fijn contact met het team. De contacten via telefoon, onder andere met bewoners en via de app met collega's, maakten mij niet altijd blij, maar het was wel een goed gevoel om iets te kunnen betekenen.'

Geen grip hebben op de situatie vond Jozien moeilijk. Ze voelde de onmacht. 'Berichten over besmetting waren en zijn verbijsterend en voelden en voelen heel onmachtig.' Of ze achteraf bezien dingen anders zou hebben aangepakt? 'Ik weet niet wat ik anders zou doen, er was vaak geen keuze.'

Gelukkig konden Jozien en de collega's welzijn de bewoners ook mooie momenten bezorgen. Voor haar waren alle momenten dat ze iets voor de bewoners konden betekenen lichtpuntjes. Ze denkt er graag aan terug. 'Niet alleen de cadeautjes, maar vooral de tuinoptredens in de zomerperiode en hoe iedereen zich daarop verheugde.'

'Corona leert nederigheid, tevredenheid en saamhorigheid. Het geeft een kwetsbaar en relativerend gevoel'

De manier waarop iedereen deze tijd met elkaar doormaakt, heeft indruk gemaakt op Jozien. 'Respect voor iedereen en alles wat een ieder op zijn/haar manier kan en wil bijdragen zonder oordeel. Het geeft een kwetsbaar en relativerend gevoel.'

Opleidingen

Een leven lang leren geldt voor iedereen binnen de organisatie; men leert immers iedere dag. Zeker in coronatijd leerden we veel en snel. We kwamen immers voor flinke uitdagingen te staan die niet eerder zijn voorgekomen. Dit betekende niet meer fysiek aanwezig zijn op locatie zoals de overheid van ons vroeg. Flexibiliteit werd dan ook van iedereen gevraagd, ook bij de afdeling Opleidingen.

Scholingen werden massaal geannuleerd. Hoe kunnen we onze collega's dan toch voldoende toerusten met wat zij op het moment nodig hebben? De moderne toepassingen hielpen ons hierbij. Het Leerportaal kreeg een boost, medewerkers gingen op zoek naar kennis die niet direct meer paraat was.

Hoe kunnen we de leerlingen en stagiaires toch voldoende aandacht geven, zodat zij kunnen blijven leren en ontwikkelen? Hoe coachen we terwijl we op afstand zijn? Dankzij de huidige ICT-mogelijkheden konden we toch beeldcontact maken en coachen op afstand, maar toch ook heel dichtbij zijn.

Op zoek gaan naar mogelijkheden betekende ook kijken naar nieuwe onderwijsvormen. We kijken steeds meer wat bij iemand past. We gaan meer op maat opleiden en meer kijken naar wat iemand nodig heeft.

Dorien Peters-Nagtzaam, afdeling opleidingen

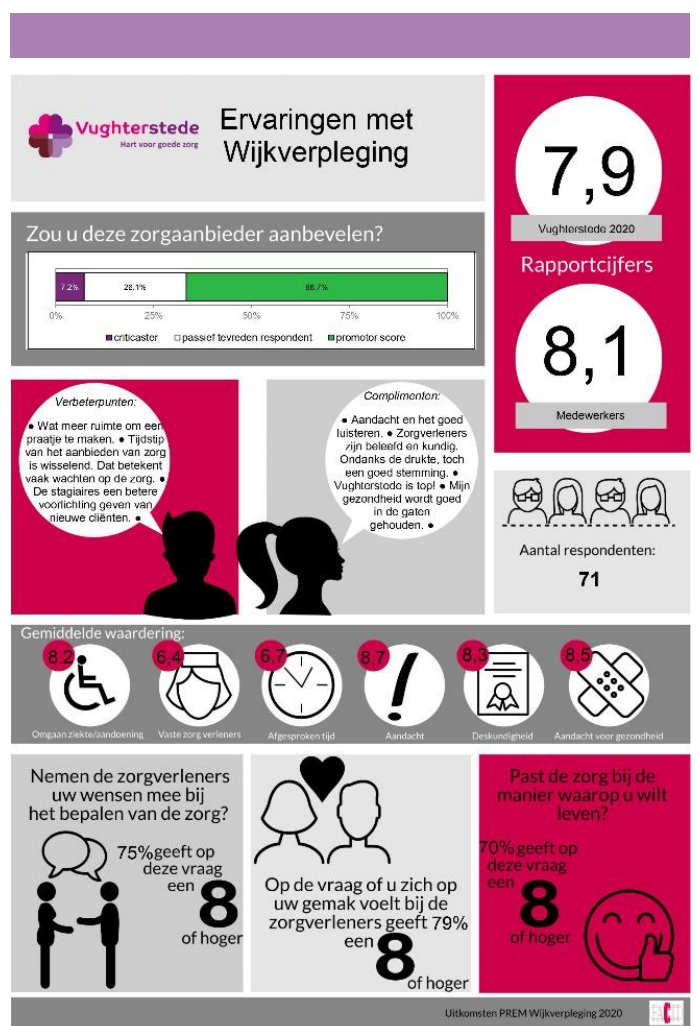
Lerende organisatie

We blijven onszelf ontwikkelen en geven ons daarvoor een kwartaalrapport voor kwaliteit en veiligheid. Dit wordt besproken met de cliëntenraad, de raad van toezicht, de teams, het integraal verpleegkundig overleg en het managementteam.

Een belangrijke graadmeter is de tevredenheid. In 2020 werden metingen uitgevoerd, zowel bij de cliënten in de thuiszorg als bij onze bewoners. Dat laten de volgende cijfers zien.

NPS Score 2020	Aantal reacties	Gemiddelde score
Elisabeth	22	8,32
Theresia	32	7,53

In het najaar vond voor de thuiszorg de PREM-meting plaats.

Désirée Hobbelen vertelt...

‘Alles komt goed! Dat is mijn levensmotto. Het hoofd koel en het hart warm houden. Ook in deze hectische tijden.’ Hoofd Thuiszorg Désirée Hobbelen gooit de handdoek niet in de ring en kijkt positief naar de toekomst. ‘Dus ja, ik heb veel vertrouwen in de collega’s, samen de schouders eronder!’

Désirée heeft duidelijk *hart voor goede zorg*. ‘Hart voor goede zorg betekent voor mij de juiste zorg op de juiste plek. Met empathie, professionele blik, en de cliënt zoveel als mogelijk in de regie, ook al is het leven moeilijker. Wij mogen wat minder de medische bril opzetten, en meer inhaken op de zingeving van het leven omdat dit is wat mensen drijft.’

Corona vierde al hoogtij toen Désirée bij Vugherstede kwam werken. Dat was een lastige start. ‘Ik ben in een hectische periode bij Vugherstede komen werken. Ik moest wel vertrouwen op de deskundigheid en slagkracht van de teams. Veel overleg, koppen bij elkaar en zoeken naar oplossingen. Door corona is het lastig om face to face kennis te maken, veel moet op afstand. En toch weten we elkaar te vinden, als je openstaat voor contact.

Tal van collega’s, bewoners en cliënten werden ziek. Het maakte veel indruk op Désirée. ‘Dat mensen moe zijn en emotioneel. Het is echt pittig geweest, en we hebben veel van eenieder moeten vragen. Dat hakt erin.’ Maar ook werd duidelijk dat er goed kon worden samengewerkt. En dat iedereen het de ander gunt om ook aan zichzelf te denken.

Ondanks, of beter gezegd dankzij, corona heeft Désirée de organisatie in korte tijd leren kennen. ‘Omdat we moesten. Sneller dan in een “normale” periode van inwerken. Ik heb geleerd dat daadkrachtig zijn, en als tegenhanger meelevend, waardevol is.’ Volgens haar hadden de mensen dat ook echt nodig. Niet altijd maar twijfelen, maar keuzes maken, ook al zijn ze niet altijd goed.

Of ze met de kennis van nu anders zou hebben gehandeld in de afgelopen tijd, antwoordt ze resoluut: nee! ‘Het komt zoals het komt, met de wetenschap dat het ook weer goed komt.’

‘We wisten elkaar te vinden, ook al was het soms digitaal, maar daar ben ik wel trots op’

Ze is er trots op dat de collega’s elkaar altijd wisten te vinden, ook al was het soms digitaal. ‘We werken nog niet zo lang binnen een nieuwe ICT-omgeving, en werken met Microsoft Teams was bij niemand bekend. Toch gaat dat best goed.’

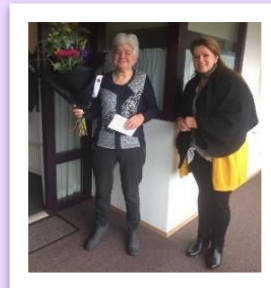
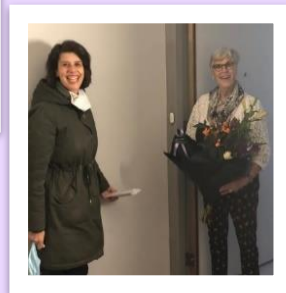
Dat het emotioneel een zware tijd is, laat zich raden. Toch mag de emotie nooit de overhand krijgen. ‘Veiligheid staat voorop. Veel aandacht en erover praten met elkaar. Het goed bijhouden van aantallen en meedenken in mogelijkheden. Soms moesten mensen in quarantaine en waren niet besmet. Die leverden een bijdrage vanuit huis.’ Gevraagd naar de grootste lichtpuntjes hoeft ze niet na te denken. ‘Dat is dat collega’s en cliënten weer beter werden.’

Hulde aan onze vrijwilligers

We kunnen niet zonder onze vrijwilligers. Om onze waardering te onderstrepen, trakteren we deze gouden krachten jaarlijks op een gezellig diner op de Dag van de Vrijwilliger. Dan worden ook de jubilarissen gehuldigd.

Een diner zat er dit jaar niet in, maar de jubilea wilden we niet ongemerkt laten passeren. En dus zetten onze vrijwilligerscoördinatoren Marie-Louise en Sylvia en coördinator Tafeltje-Dekje Annemieke, de jubilarissen in het zonnetje met een mooie bos bloemen en een cadeaubon. Het feest houden ze natuurlijk tegood.

‘Het emotioneelste vond ik wel het applaus voor de zorg in maart/april. In de binnentuin traden verschillende zangers op, buiten zag ik collega’s van de verzorging arm in arm met bewoners van de verpleegafdeling meedeinen op de muziek. Ik ben naar binnen gegaan en de tranen liepen over mijn wangen. Wat vertederend om op zo’n manier de band tussen bewoner en verzorgende te zien. Niet wetende wat ons daarna, toch zeker in december, boven het hoofd hing.

Ik ben het meest trots op het werken bij deze organisatie. Zeker in december hadden collega’s elkaar verschrikkelijk hard nodig. Hoe moeilijk het soms ook was, we hielpen elkaar en dat is erg belangrijk.

De collega’s van de verzorging hebben zich voor meer dan 100% ingezet. Met Peggy zagen we een krachtig persoon door de gangen lopen, dit geeft jezelf ook meer kracht.

Als deze periode achter ons ligt, kijken we terug op een zeer zorgwekkende situatie die we met z’n allen zo goed als mogelijk hebben opgelost.’

Marie-Louise Oerlemans, welzijn en coördinator vrijwilligers Woonzorgcentrum Theresia

‘Soms gebeurde het dat je niet wist dat een bewoner ziek of overleden was. Ook een hart onder de riem steken bij besmette collega’s was daardoor soms best lastig. Dit ligt privacygevoelig, maar het maakte mij innerlijk erg onrustig. Ook was je bang om het virus mee naar binnen te nemen. Dat maakte het werken lastig. Voor mij betekent “hart voor goede zorg”: de cliënten laten voelen dat je er voor ze bent.’

Sylvia Brouwers, verzorgende verpleegafdeling en coördinator vrijwilligers Huize Elisabeth

‘Corona brengt heel wat teweeg. Maatregelen werden getroffen. Bewoners en collega’s werden ziek. Dat was zwaar en heftig. Het komt dan steeds dichterbij.

We kregen positieve reacties, attenties en medeleven van het bezoek, de directie en collega’s. Mensen waren blij dat we, ondanks alle maatregelen, er allemaal voor hen waren en een luisterend oor boden. Aan de andere kant moesten we ook omgaan met de verontwaardiging en de boosheid van het bezoek.

Voor mij is het belangrijk om positief te blijven, te luisteren naar de ander, gezelligheid te brengen en waar nodig er voor elkaar te zijn.’

Annemieke Verhoeven, receptie en coördinator Tafeltje-Dekje

Hart onder de riem

In coronajaar 2020 ontvingen onze medewerkers en bewoners, met name tijdens de eerste coronagolf, vele blijken van waardering. Jong en oud, bedrijven en scholen stuurden tekeningen, kaarten, kaarsjes, knutselspullen, lekkernijen en bloemen. Van de RIKI stichting ontving Vughterstedede een bedrag waarmee alle tuinoptredens en het magazine bekostigd konden worden. Vincentius Vught schonk Wonderfoons. Op de website werden deze lichtpuntjes genoteerd.

Oproep: Houd vol!

Met de kerst in het vooruitzicht riepen bestuurders van ziekenhuis, organisaties in de verzorging, verpleging en thuiszorg (waaronder Vughterstedede) en huisartsen in de regio iedereen op, om samen een vuist te maken tegen het coronavirus. Namens het zorgpersoneel zeggen ze in het Brabants Dagblad: 'Houd vol, houd het klein met kerst. Alleen samen kunnen we het virus overwinnen.' 'Doe je het niet voor jezelf, doe het dan voor je ouders, opa en oma of de buurman. En voor alle mensen die nu op welke manier dan ook geraakt worden.'

